Bibliotecă Centrală Regională Hunedoara

ALBINA

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ A ASEZĂMINTELOR CULTURALE

ANUL 59 Seria II-a Nr. 455 | 8 pagini 15 bani | Miercuri 12 sept. 1956

LA ÎNCEPUT DE AN ŞCOLAR

Toamna se numără bobocii... şi printre aceştia şi „bobocii", puii de om, care în fiecare prag de toamnă calcă pentruînt îia oară pragul şcolii. Cîţi dintre copiii ţării puteau fi număraţi în trecut pe acest prim drum spre lăcaşul de învăţătură al satului, al cartierului muncitoresc? Vai, atît de puţini... Şi dintre cei care apucau să buchisească abecedarul, cîţi puteau să-şi ducă mai departe anii şcolariei, să-şi astîmpere setea cunoaşterii în şcoli mai înalte — pînă la universitate? Şi mai puţini încă! Starea aceea de lucruri nu se datora numai lipsei de şcoli, de dascăli, ci mai ales asprimii vremurilor, sărăciei oamenilor, nevoii de a-ţi cîştiga de timpuriu amara bucată de pîine.

Astăzi, numărătoarea celor care intră în prima clasă elementară, e lesne de făcut! Toţi copiii de vîrsta şcolară au, nu numai datoria — scrisă în lege — ci şi putinţa de a învăţa carte, pe puţin patru sau şapte ani. Unii dintre ei îşi pot urma studiile în şcoli medii, alţii în şcoli tehnice şi profesionale, la cursuri serale şi fără frecvenţă. Cei mai buni dintre ei, cei mai înzestraţi îşi desăvîrşesc învăţătura în universităţi şi politehnici, venind să îngroaşe rîndurile noilor cărturari ieşiţi din sînul largilor mase populare...

Cel care scrie aceste însemnări, cu gîndul la tovarăşii săteni, bătrîni şi tineri, este legat de şcoală prin amintiri însăilate pe firul unei

de

MARCEL BRESLAŞU

jumătăţi de veac. A trecut o parte dintre anii lui prin şcoli, mai întîi ca elev şi student, mai tîrziu ca profesor de liceu şi de universitate, ca director al unor institute de învăţămînt superior... Îi sînt cunoscute şi şcoala din trecut şi cea de acum — şi cîte s-au schimbat şi cîte, din păcate, mai au a se schimba în felul de a privi învăţătura, de către şcolarii înşişi, de către părinţii şi fraţii lor mai răsăriţi.

Era o vorbă în vremea burgheziei: că romînul se naşte bursier, trăieşte funcţionar şi moare pensionar... Părinţii nevoiaşi se străduiau să îşi dea copiii la şcoală şi apoi, rupîndu-şi de la gură, să-i ţină la învăţătură, nu atît de dragul de a-i vedea oameni luminaţi, cît pentru a-i feri să ducă la rîndul lor viaţa oropsită pe care o duseseră ei înşişi. Gîndul „căpătuielii", al „slujbei", al unei existenţe mai tihnite şi într-o oarecare măsură mai demne, îi mîna să-şi dee odraslele la şcoală. Că de cele mai multe ori se înşelau? Nu mai încape vorbă. Cărturarii cinstiţi, ieşiţi din rîndurile poporului, care nu se vindeau vreunei tagme politice, care nu îşi terfeleau obrazul şi sufletul, răzbeau anevoie şi abia de îşi ţineau zilele lor şi ale copiilor lor, dar mi-te să mai poată răsplăti în vreun chip jertfele făcute de către părinţi, de-a lungul anilor de şcoală. Totuşi, imboldul acesta de a avea un fecior „domn la oraş" a mînat multă vreme pe oamenii simpli...

Şi iată că, printre rămăşiţele trecutului, mai dăinuie şi acum la unii tineri şi la părinţii lor, părerea neîntemeiată, că profesiunile intelectuale sînt acelea care asigură traiul cel mai lesnicios, pe planul material şi „poziţia socială" de cea mai mare cinste — la care au a rîvni tinerii şi a nădăjdui bătrînii! Fără îndoială, ţara are nevoie de cărturari, de ingineri, de medici, de profesori, de oameni de ştiinţă, de artă, de cultură, dar dacă toţi se vor îmbulzi către aceste îndeletniciri, ne vom trezi că tînăra noastră patrie va semăna unei făpturi cu un cap uriaş pe un trup slăbănogit, sectoare de însemnătate vitală rămînînd descoperite.

Mîhnirea acelor tineri care trecînd prin sita examenelor pentru şcolile mai înalte, nu îşi pot îndeplini dorinţa de a le urma — alţii, mai dăruiţi decît dînşii şi deci cu mai mulţi sorţi de a fi de folos construcţiei socialismului, luîndu-le-o „înainte" — îşi are adesea temeiul într-o greşită înţelegere a lucrurilor, într-o semeţie astăzi cu totul nelalocul ei.

Noua concepţie despre muncă, aşezată la temelia statului nostru, pune pe toţi acela care slujesc înfăptuirea schimbărilor revoluţionare în ţara noastră, pe picior de egalitate, oriunde şi-ar îndeplini ei sarcinile ce le revin, dacă o fac cu aceeaşi dăruire, dusă pînă la jertfă de sine, cu aceeaşi temeinicie — cum scriam nu de mult în paginile „Albinei": fruntaş în munca ta, mai bine decît codaş sau mediocru într-o alta, către care aveai mai puţine înclinări înăscute, mai puţină chemare!

Astăzi, orice muncitor bun, calificat, este ori poate deveni un cărturar. Şcoli tehnice şi profesionale, o mare reţea de biblioteci, de cercuri culturale, stau la îndemîna celor care vor să îşi ridice neîncetat nivelul teoretic şi practic. Şi cît despre respectul şi dragostea cu care sînt înconjuraţi toţi aceia care fac cinste muncii lor, gîndiţi-vă, iubiţi prieteni, că cel mai înalt titlu pe care îl poate dobîndi un cetăţean al republicii noastre, acela de „Erou al Muncii Socialiste" e purtat de savantul Parhon, de scriitorul Sadoveanu, de strungarul Vasilache sau de ceferistul Lungu. Toate drumurile ne sînt deschise şi orice muncă cinstită, se bucură de aceeaşi cinstire!

Iată cîteva gînduri, la început de an şcolar. Patria noastră păşeşte de-abia în primăvara ei — dar cînd vom număra bobocii, peste ani şi ani, fiecare va şti că şi-a împlinit datoria acolo unde a putut fi şi a fost mai de trebuinţă, umăr la umăr, tovarăşeşte cu toţi ceilalţi.

THORMANE KISS MARGIT — Cerc de citit

Se-apropie o toamnă de aur

Se-apropie o toamnă de aur... Aştept
să cînt nu frunzele ce cad tăcut şi rar,
nu crizantemele muşcate de bruma
dimineţii,
nici vînătorul, trecînd prin vii, hoinar.

Se-apropie o toamnă de aur... Aştept
să les pe cîmp, să cînt în noi sonete
hărnicia omului crescută în ştiuleţii
înveşmîntaţi în foi şi-n mătăsoase plete.

Se-apropie o toamnă de aur... Aştept
acele zile blinde, cu-amurguri înroşite.
Aştept să beau în cramă zări de bucurie,
să cînt un anotimp cu pîrguri împlinite...

PETRE STOICA

SUCCES DEPLIN echipelor de teatru sătești!

de GEORGE VRACA

Artist al Poporului din Republica Populară Romînă, Laureat al Premiului de Stat

Echipele artistice de amatori de la sate care au participat de curînd la finala celui de-al 4-lea concurs pe țară, au dovedit în acest an un remarcabil progres față de anii precedenți, atît calitativ cît și cantitativ. Calitatea artistică a fost și rezultatul efortului instructorilor care au lucrat de data aceasta în mai strînsă legătură cu artiștii profesioniști.

Personal, voi insista aici mai mult asupra specialității noastre: teatrul. De altfel, în curînd vor evolua și echipele de teatru, vom putea admira realizările amatorilor și în această disciplină, cu care de altfel se închide marele concurs. Din datele ce le am la îndemînă în ceea ce privește acest compartiment artistic, amatorii ce se vor prezenta în acest an vor fi mult mai mulți și mult mai bine pregătiți ca în anii precedenți. Este și firesc să fie așa; învățînd din greșelile trecutului comisiile de concurs, de la cele mai mari pînă la cele mai modeste, au pus accentul pe repertoriu. S-au ales piese adecvate posibilităților fiecărui colectiv amator. Dar chiar și calitățile artistice sînt mai evidente, iar munca cu interpreții și cu regisorii amatori, cu mult mai rodnică de data aceasta. Mulți, foarte mulți din colegii noștri profesioniști, mai tineri, n-au precupețit nici un efort în munca cu colegii lor amatori. S-au deplasat la sate uneori la distanțe apreciabile rămînînd aici mai multe zile.

Am fost și eu de cîteva ori în mijlocul acestor entuziaști amatori, majoritatea lor tineri. Este greu să redau bucuria și atmosfera de caldă prietenie cu care am fost primit de pildă la Giurgiu sau Alexandria. Participarea acestor fii ai țării, o participare directă la opera de înflorire a artei noastre, umple sufletul de bucurie și mîndrie oricărui artist. Căci nu poate fi scop mai frumos pentru un artist cetățean, decît să contribuie la înălțarea, la bogăția sufletească și spirituală a tineretului țării. Este o datorie nu numai artistică, dar și cetățenească, patriotică.

Așteptăm nerăbdători desfășurarea întrecerilor artiștilor amatori pe scenele bucureștene. Desigur, că va fi o luptă frumoasă, dar și plină de noi și prețioase învățăminte.

Urez din toată inima, tuturor participanților la cea de a doua etapă a concursului pe țară, să obțină aceleași frumoase succese, pe care le-au cucerit artiștii amatori de pe întreg cuprinsul patriei la celelalte arte.

TREABĂ ÎNCEPUTĂ ȘI...

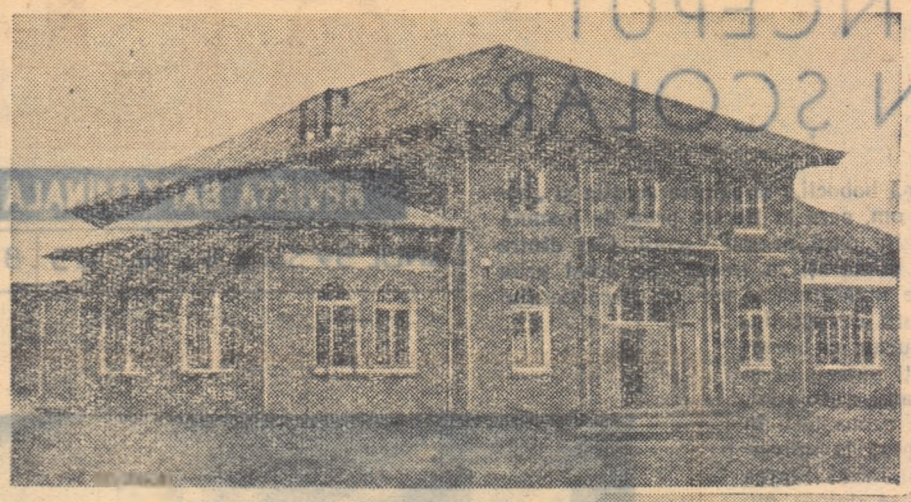

...terminată

Căminul cultural din comuna Făcăeni, raionul Feteşti, a fost construit într-un timp relativ scurt şi fără tărăgăneli. Azi se desfăşoară aici o frumoasă activitate culturală.

...neterminată

Construcția căminului cultural din Amărăștii de Jos, regiunea Craiova, stă de 3 ani în stadiul pe care îl arată fotografia.

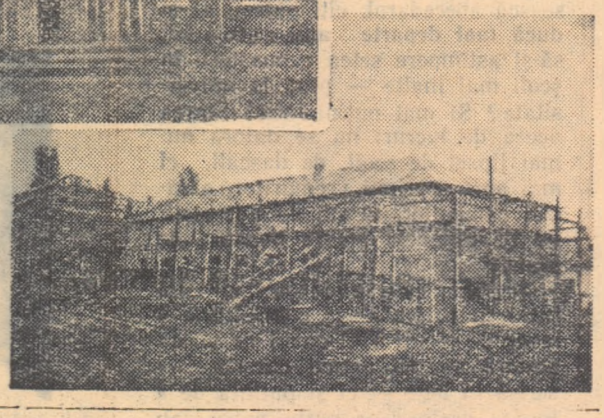

Intelectualii din CUCI la lucru

E mijloc de săptămînă și sfîrșitul zilei de lucru. Film la cămin. Știau oamenii că numai sîmbăta și duminica este. Dar poți trece pe aici fără să dai măcar seara bună lui Sôci baci, directorul căminului? Și iată că Sôci baci îi anunță pe trecători:

— Astă seară avem film, cine dorește poate intra.

Pe cei care cu ani în urmă cunoscuseră satul Cuci, raionul Luduș, de bună seamă i-ar cuprinde mirarea aflînd că în satul foștilor pălmași de pe întinsa moșie a baronului Cristofor Degenfeld, de două ori pe săptămînă sala căminului cultural geme de lume. Și dacă pașii lor vor călca acum pe meleagurile Cuciului, vor avea prilejul să vadă și mai multe. Se vor mira, bunăoară, că în satul Cuci nu mai există om care să nu deslușească slova cărții. Că aproape toată suflarea din sat formează o singură gospodărie a cărei temelie fusese pusă cu 6 ani în urmă și căreia i-au dat numele „Gheorghe Doja". Și, în sfîrșit, vor mai afla că satul foștilor pălmași a dat în ultimii ani 15 învățători și cîteva zeci de tineri care urmează cursurile diferitelor facultăți.

★

De 25 de ani învățător în sat, iubit de elevii săi și respectat de întreg satul, tovarășul Iosif Sôci este și directorul căminului cultural. Mulți sînt aceia care în zilele de frămîntări pentru înființarea colectivei i-au ascultat sfatul înțelept. Fire modestă, Sôci baci — așa cum s-au obișnuit oamenii să-i spună— vorbește întotdeauna despre munca altora. Îți vorbește despre comuniștii din sat, despre cei mai harnici colectiviști, despre colectivul de învățători ca și despre munca acestuia pentru a face ca și satele vecine să urmeze pilda Cuciului.

Într-una din seri, în sala căminului cultural, profesorul Corcodel Constantin a arătat, cu exemple locale țăranilor muncitori cu gospodării individuale de ce colectiviștii trăiesc mai bine. Pe de altă parte elevii care sub îndrumarea învățătorilor vizitaseră fermele gospodăriei colective, povesteau părinților cele văzute, îndemnîndu-i să se înscrie în colectivă. Au fost organizate apoi cu sprijinul organizației de partid vizite la gospodăria colectivă, unde țăranii muncitori din Orosia și Dătășeni s-au convins singuri de adevărul celor auzite la cămin.

În satul Dătășeni învățătoarea Maria Albu și-a convins mai întîi părinții să intre în colectivă și după ce aceștia și-au făcut cererea, a început munca de lămurire în sat. Cam în aceeași vreme fruntașii colectivei din Cuci, Iosif Somoghi, Mihai Cocișiș, Ioan Vig și alții care primiseră mari cantități de cereale la împărțirea veniturilor, au fost popularizați din casă în casă în satul Orosia, prin grija comuniștilor și a învățătorului Ioan Maxim. În colectivul de conferențiari au fost antrenați și Ana Dragomir, inginer agronom, medicul Atila Pető, învățătoarea Otilia Covaci de la școala maghiară și alții.

★

La 25 februarie 1956, 110 familii din Dătășeni și-au pus laolaltă 270 hectare pămînt, constituind o gospodărie colectivă, iar în Orosia întreg satul a intrat în întovărășirea agricolă. Nu multă vreme după asta, 37 de întovărășiți din Orosia pășesc spre forma superioară de cooperare, spre gospodăria colectivă, pe care au și inaugurat-o.

Colectivul de intelectuali din comuna Cuci a dobîndit, fără îndoială, frumoase rezultate în munca lui. S-au realizat multe lucruri frumoase, dar — observă tovarășul Iosif Sôci — mai sînt multe de făcut. În prezent, peste 85 la sută din populația comunei Cuci face parte din sectorul socialist. În curînd toată comuna va fi colectivizată. Și atunci sarcinile intelectualilor vor spori, dar munca lor va fi tot atît de frumoasă și poate chiar mai frumoasă.

CLEMENT MUNTEANU

O „stea fără nume"... și fără strălucire

Nu este vorba aici de o călătorie, nici măcar închipuită, printre stele pentru a le căuta pe cele cu nume sau fără, pe cele cu mai multă sau cu mai puțină strălucire. „Steaua" care constituie subiectul acestui articol e dintre cele pămîntene.

Adesea despre ce ni se pare deosebit de frumos, obișnuim să spunem: „e ca o stea". Așa spun despre activitatea lor tovarășii de la casa raională de cultură din Rîmnicu-Vîlcea. Și aceasta mai cu osebire din ziua cînd au prezentat la faza pe țară a trecutului concurs, cu destul succes dealtfel, piesa lui Mihail Sebastian, „Steaua fără nume". De atunci, casa de cultură, asemeni unei stele, se ține departe de pămînt. Conducătorul acestui astru — Maria Radulian — se preocupă numai de poleirea propriei activități.

„Noi căutăm să întărim echipele noastre de teatru pentru ca să fie exemplu, atunci cînd vor merge la sate sau cînd vor veni satele la noi" — declară sentențios Maria Radulian. În raion nu au fost însă pînă acum și nici nu au de gînd să se ducă. Și cum nici satele nu pot veni la Rîmnicu Vîlcea, echipa nu îndrumă în nici un fel activitatea artistică din raion. Cu multă greutate am reușit să aflu motivul pentru care nu se deplasează echipa la sate. Spun că acolo sînt scenele prea mici. Și cine ar putea pretinde ca ditai echipa să dea spectacole pe o scenă fără reflectoare și fără cortină de catifea? Instructorii casei raionale de cultură nu au mai fost în muncă de îndrumare la sate de... dar parcă își amintește cineva de cînd n-a mai plecat pe teren? În schimb, s-au pregătit să primească cum se cuvine pe instructorii echipelor sătești. Au făcut un cabinet metodic. Și asta nu e jucărie. Dacă însă vizitezi cabinetul metodic ai să găsești un simplu dulap cu diferite broșuri de specialitate. Atîta tot, dar în schimb ce mai titulatură! Demnă de o „stea".

...În serile senine de vară, privind cerul, observi uneori o dîră luminoasă lăsată de o stea în cădere. În ceea ce privește casa de cultură din Rîmnicu-Vîlcea, lucrurile se petrec cam la fel. Întîi va trebui să cadă „steaua" — adică falsa faimă cu care s-a înconjurat casa de cultură și numai după aceea va apărea poate și ceva luminos în activitatea sa de îndrumătoare a echipelor sătești.

A. CROITORU

Unele cămine culturale își rezumă activitatea doar la... nunți, baluri și alte petreceri de soiul acesta.

— Echipa artistică a comunei Agăs, reg. Bacău la... „repetiții". (desen de V. VASILIU)

Adăposturi trainice din materiale ieftine

Pe care gospodar nu-l interesează problema construirii de adăposturi pentru animale din materiale ieftine și trainice? Astfel de materiale ca: nuiele, pietriș, argilă, papură sau stuf, le găsim mai în toate satele fără ca ele să coste mare lucru.

Adăposturile din cărămidă de mînă sau chirpici nu se deosebesc prea mult de cele obișnuite. În privința adăposturilor din stuf (saivane, grajduri, cotețe de păsări și de porci), Institutul de proiectări pentru construcții agrozootehnice (I.P.C.A.) din Ministerul Agriculturii a încercat încă din anul trecut să găsească un sistem bun și trainic de construcții. Astfel, s-a constatat că rezultate foarte bune dau construcțiile — mai ales saivanele — făcute din arce de stuf, după sistemul „stufarc".

Saivanul construit după acest sistem este alcătuit din arce de stuf presat ale căror capete nu se mai îngroapă în pămînt — ca la vechiul sistem — pentru că pot putrezi, ci se așează pe un soclu înalt de 20 cm și lat de 40 cm, iar acesta pe o fundație adîncă de vreo jumătate de metru. Atît soclul cît și fundația se pot face din zidărie de piatră sau beton. Arcele de stuf se fixează de soclu cu mortar. Saivanul astfel construit se acoperă pe dinafară cu o tencuială din var amestecat cu ciment (150 kg. de ciment la metrul cub de var,) iar peste aceasta, se pune un strat de bitum aplicat la rece, pe care apoi se presară nisip sau praf de var stins.

Într-un saivan construit după sistemul „stufarc" (de 30—32 m lungime și 6—7 m. lățime) pot încăpea chiar și 300 de oi. După același sistem pot fi construite și grajduri, cotețe, magazii etc. Construcțiile făcute după sistemul „stufarc" pe lîngă faptul că reduc cheltuielile bănești la 40-50 la sută sînt foarte trainice și se pot executa într-un timp foarte scurt — de 10—12 zile.

Ing. MIHAI PIRLEA
din Institutul de proiectări pentru construcții agrozootehnice din Ministerul Agriculturii.

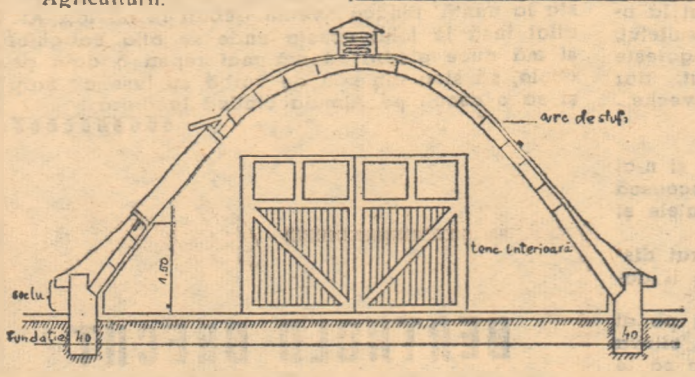

LA ARAT

Pretutindeni în țară, oamenii muncii de pe ogoare se pregătesc în vederea însămînțărilor de toamnă.

În fotografie: tractoriștii Alexantru Balog, Alexandru Toth și Ion Inhàs din gospodăria agricolă de stat Salonta, regiunea Oradea, trag brazde adînci pe tarlaua ce în curînd va fi însămînțată cu grîu.

CUM ȘI CÎND E MAI BINE

Experiențele oamenilor de știință din agricultură, practica gospodăriilor de stat, a gospodăriilor colective ca și a multor țărani fruntași în agricultură arată că nu se pot obține producții mari la hectar fără a pregăti bine solul în vederea însămînțărilor și fără a însămînța la timpul potrivit regiunii, sămînță de calitate.

Pentru însămînțări solul se pregătește ținînd seama de condițiile în care sîntem nevoiți să-l lucrăm: pe timp uscat, pe timp umed sau în preajma semănatului. Cei care au făcut arăturile din vară, așa cum se recomandă, au făcut cel mai bine. Vom arăta însă ce trebuie făcut în momentul de față, potrivit condițiilor din diferite regiuni.

În regiunile mai secetoase, cu pămîntul uscat arăturile adînci de vară, care nu au bolovani, se vor lucra cu cultivatorul cu 1—3 zile înainte de semănat la adîncimea de îngropare a seminței. Cînd arăturile de vară sînt bolovănoase se vor lucra cu tăvălugii grei și apoi cu discuitorul pînă cînd bolovanii vor fi sfărîmați. Dacă în vară am făcut arătura în față, arăm din nou în sens invers față de

Ing. Petre Martin
director din Ministerul Agriculturii

prima arătură și la adîncimea la care nu ies bolovani. Arătura se face cu cel puțin 20 de zile înainte de semănat și se grăpează imediat. În terenurile care sînt destinate pentru grîu și care nu sînt arate încă se va face arătura cu brazdă îngustă la adîncimea la care nu ies bolovani, tăvălugim imediat și grăpăm ușor. Dacă nu se tăvălugește arătura proaspătă, semănatul se face în pămînt neașezat și în iarnă vom avea pierderi mari la culturi.

În regiunile unde avem umezeală suficientă, arăturile făcute vara la adîncimea de 18—20 cm. se îngrijesc cu cultivatorul cînd sînt îmburuienite și cu grapa cînd au făcut scoarță iar înainte cu 1—3 zile de semănat se lucrează cu cultivatorul la adîncimea de îngropare a seminței. Cînd terenurile alese pentru grîu nu sînt arate, se face o arătură la 18—20 cm. adîncime, cu 20 zile înainte de semănat și se grăpează imediat. Dacă semănăm după porumb sau sfeclă, de exemplu, și sîntem nevoiți să arăm doar cu puține zile înainte de semănat, tăvălugim imediat arătura pentru ca semănatul să se execute în pămînt așezat.

Pentru grăbirea însămînțărilor în porumbiște, trebuie să se recolteze din timp porumbul prin tăierea cocenilor cu știuleți cu tot.

Îngrășămintele naturale și minerale vin și ele în sprijinul obținerii unui însemnat spor de boabe la hectar. De aceea e bine să se folosească mraniță (8—10 care la hectar) sau superfosfat (200 kg. la hectar), îngropate o dată cu lucrarea solului.

Pentru a obține o recoltă bogată trebuie, de asemenea, să condiționăm și să tratăm din vreme sămînța, apoi să încercăm și puterea ei de germinație.

Semănatul trebuie neapărat făcut cu mașinile, acolo unde ele există. Semănatul cu mîna aduce mari pagube întrucît se folosește sămînță mai multă, în semănătură apar goluri iar recolta nu se coace în același timp. Adîncimea la care trebuie îngropată sămînța depinde de felul și starea solului. Este indicat ca pe terenurile grele și cu umezeală suficientă sămînța să fie pusă în pămînt la 4—5 cm. adîncime, în terenurile ușoare și cu umezeală suficientă la 5—6 cm., iar în terenurile ușoare și uscate la 6—7 cm.

Este foarte important să se semene la vreme și în cel mai scurt timp. Nu toate regiunile din țară au aceleași condiții naturale și ca atare și data însămînțatului nu este aceeași. Organele agricole locale vor arăta pe fiecare unitate socialistă, comună și raion care este epoca cea mai potrivită pentru semănat. În orice caz în nici o regiune a țării semănatul nu trebuie să se facă mai tîrziu de 20 octombrie.

SĂ FACEM ÎNSĂMÎNȚĂRILE

DE CE CINCI ȘI NU CINCISPREZECE LITRI DE LAPTE?

Eu am obiceiul, cînd mă duc la Dorohoi, Suceava sau prin alte orașe din regiunea noastră, să trec oleacă și pe la unele centre de distribuire a laptelui, precum și prin piețe. Ca brigadier zootehnic mă interesează printre altele să cunosc și ce fel de lapte e pe piață. Acum ce e drept, se găsește cu mult mai mult lapte ca în anii din urmă. Totuși, cerințele oamenilor cresc pe zi ce trece. Ei vor lapte tot mai bun mai mult și mai ieftin. Uneori însă aceste cerințe ale lor nu sînt împlinite. De ce oare? Răspunsul e limpede. Mulți crescători de animale obțin în medie numai 5 litri de lapte pe zi de la o vacă furajată în loc de 10—15 și chiar mai mulți litri. Și acest lucru se întîmplă și la unele gospodării agricole colective care au ferme de vaci.

Aflat bunăoară că anul trecut gospodăria colectivă din comuna Darabani a depășit planul de producție la laptele de vacă cu 2.721 litri. După cîte știu și anul acesta planul va fi îndeplinit și chiar depășit. Însă o vacă a fost planificată aici să dea numai 1400 litri de lapte de la fătare pînă la înțărcare. Iar asta nu e o producție prea mare. Mai ales că în gospodărie toate vacile sînt de rasa Siementhal, iar unele dintre vaci ca „Laleaua" și „Steluța" dau pînă la 25 litri de lapte pe zi. Totodată, au destul izlaz: peste 60 de hectare. Pășunatul se face însă, aici de-a valma, neorganizat. Tot de-a valma pasc vitele și la gospodăria colectivă din comuna Păltiniș. Aici se obțin cu 200 litri mai puțin lapte pe cap de vacă furajată decît la ferma gospodăriei colective din Darabani, deoarece colectiviștii nu le îngrijesc cum trebuie. Cam la voia întîmplării sînt lăsate vacile de lapte și la gospodăria colectivă din Rădăuți Prut. De aceea, pînă la 15 august, gospodăria n-a reușit să îndeplinească planul decît în proporție de 50 la sută.

Constantin Adochiței
Erou al Muncii Socialiste
Brigadier zootehnic la gospodăria agricolă de stat Cotușca din raionul Darabani, regiunea Suceava

Am vorbit despre aceste trei gospodării colective, care au ferme de vaci cu o producție diferită, tocmai pentru a dovedi că numai prin aplicarea strictă a unor metode înaintate zootehnice, o vacă furajată poate să dea 2000—2500 litri de lapte, ba chiar 3000 litri pe an, așa cum se obține la ferma noastră. Totuși, să nu-și închipuie cineva că această producție sporită poate veni de la sine. Nu, nici pomeneală. Cu cîțiva ani în urmă cînd și noi îngrijeam vacile după cum ne tăia capul nu mulgeam mai mult de 1500 litri de lapte de la o vacă. Însă pe măsură ce am început să le hrănim cu diferite furaje de calitate superioară, date la timp și în cantități suficiente, a sporit și producția de lapte. Numai anul trecut am dat peste plan 18.415 litri de lapte. De asemenea și anul acesta cu toate că prin părțile noastre a cam bîntuit seceta, sîntem siguri că vom obține peste 3000 litri de lapte de la o vacă furajată.

Pe perioada pășunatului noi am dus vacile în tabăra de vară la punctul numit Crasnaleuca. Pentru ca cele 50 de hectare de pășune să fie folosite cît mai bine, am împărțit vacile pe trei parcele, fiecare parcelă fiind păscută cîte 7—8 zile. Totodată, am introdus și pășunatul de noapte, cîte 3—4 ore după mulsul de seară. Vacilor cu o producție zilnică de peste 8 litri, le dăm la prînz și un supliment de concentrate.

Pentru a asigura o producție sporită de lapte și pe timpul iernii, am început de pe acum însilozatul porumbului de pe suprafața de 40 hectare, apoi al sfeclei furajere de pe 30 hectare, precum și al altor plante de nutreț. Vrem să asigurăm cîte 8.000 kg. de nutreț pentru fiecare vacă în afară de lucernă, trifoi, fîn și alte furaje. Apoi, vom da ca hrană vacilor și tărîte de porumb, turte de floarea-soarelui și alte reziduri care pe lîngă faptul că au o mare valoare nutritivă sînt și ieftine, ceea ce va face ca prețul de cost al laptelui să scadă de la 1,24 lei, cît era planificat, la 1,17 lei litrul.

Avînd nutreț îndeajuns, grajduri mari luminoase și curate și îngrijind vacile după toate regulile zootehnice înaintate, noi vom reuși să menținem și în iarna care vine o producție ridicată de lapte, așa cum am obținut și anul trecut. Ar fi bine ca lucrul acesta să-l facă toate gospodăriile agricole colective din raionul și regiunea noastră, care au ferme de vaci, precum și toți crescătorii de animale, pentru că numai așa vor putea spori producția medie de lapte zilnică de la 5 la 15 litri pe cap de vacă furajată.

PEȘCHEȘUL

POVESTIRE
de FLORIN PETRESCU

Pe semne că ar fi trecut multă vreme fără să aflu de existența satului Bat-ghiol, dacă întîmplarea nu mi-ar fi scos în cale, într-un mod destul de bizar, un om scund de statură și bine legat, tînăr de tot, care se vedea cît de colo că e tătar.

Mă aflam pe atunci la Medgidia și străbăteam orașul ca să ajung mai repede la hotel. Am trecut prin fața restaurantului, în pragul căruia doi bărbați, afumați amîndoi, păreau să se ciorovăiască.

— Haide, mă, odată, acasă! îl îndemna unul pe celălalt. Să fiu al dracului dacă tu n-ai să ajungi ca Iuseim Saip!

Celălalt îngălase niște cuvinte din care reieșea pare-mi-se că comparația nu-i făcea nici o plăcere.

I-am depășit și în scurtă vreme am ajuns la hotel, iar a doua zi dimineață așteptam trenul pe peronul gării, cînd întîmplarea a vrut să fiu martorul unei scene de dragoste. La cîțiva pași de mine, flăcăul de care vorbeam la început, scund și bine legat, stătea de vorbă cu o fată tătară de o frumusețe puțin obișnuită. Vorbeau în șoapte, repede, și el vroia pare-se să o convingă ceva, deși fata scutura capul cu încăpățînare. În cele din urmă, exasperată, ea a răbufnit:

— Nu se poate Ablachi! Tata nu vrea în ruptul capului, deși m-am rugat de el și am plîns. Zice că pînă n-o să-i dea Iuseim Saip peșcheșul cerut, nici nu vrea să audă de căsătorie!

În felul acesta mi-a apărut în față, pentru a doua oară, numele acestui ciudat Saip Iuseim. M-am hotărît brusc să îmi schimb itinerariul și peste o oră, în trapul a doi căluți dobrogeni, străbăteam împreună cu Ablachi Saip drumul spre Bat-ghiol.

★

Tăcut și gînditor tot timpul drumului, Ablachi n-a deschis gura decît cînd, după ce intrăm în sat, se opri în fața unei case.

— Aici stă Radion Raicenco, președintele gospodăriei! — m-a lămurit scurt și făcînd un semn cu mîna, s-a îndepărtat.

Stăteam în încurcătură, dar din fericire Radion Raicenco era un om minunat, bucuros întotdeauna de oaspeți, care se grăbi să iasă din casă și să mă salute. M-a invitat înăuntru, repetînd de cîteva ori că e bucuros să stau la el atît cît am să doresc.

— N-aș vrea să te supăr, i-am spus, dar n-am să stau la dumneata. Aș vrea să faci în așa fel, încît să mă invite la el Iuseim Saip.

Raicenco m-a privit ca și cînd avea în față un nebun. A vrut să-mi spună ceva, s-a răzgîndit și a înălțat din umeri.

— Infine, dacă așa dorești... Cred că Iuseim o să vă invite, adăugă. Mai ales dacă știți să beți.

★

E adevărat că Saip Iuseim bea neînchipuit de mult. Cînd m-a primit în casă, făcîndu-mi loc să intru cu o politețe specifică ospitalității în aceste locuri, mi-am dat seama că băuse într-atît încît altul abia s-ar mai fi putut ține pe picioare. Iuseim mergea însă destul de drept și își păstra întreaga demnitate. Aproape îmi venea greu să cred că bărbatul acesta înalt — spre deosebire de majoritatea tătarilor — smead și politicos, îmbrăcat cu tradiționalul halat oriental, este în fond un om al cărui nume e pomenit cu dezgust de mulți din cei care îl cunoșteau. A adus îndată un ulcior cu vin și, fiindcă l-am refuzat, a început să bea singur.

— Toți spun că beau de supărare, a început el, în chip de explicație, în timp ce își turna într-un pahar. Unii zic chiar că se poate bea și de veselie, dar asta e minciună curată. Mai cinstit e să spui, așa cum fac eu, că bei fiindcă îți place!

Spunea lucrurile astea liniștit, cu ton măsurat, deși era în ele mult cinism. Abia atunci, privind mai pe îndelete, mi-am dat seama că în casă se simțea nevoia a o serie de lucruri și însăși odăile ar fi avut nevoie să fie dărîmate și reconstruite.

A doua zi de dimineață m-am trezit devreme și l-am auzit în cealaltă odaie pe Iuseim, cum îi trezea, cu tonul lui potolit, pe cei ai casei.

— Haide, e vremea de muncă! le-a amintit el. Trăim în socialism, ori ba? Se știe doar că în socialism, cine nu muncește, nu mănîncă!

Seriozitatea cu care vorbea m-a făcut să zîmbesc. Peste o oră ne aflam amîndoi în grădină, stînd de vorbă. Iuseim lenevea pe iarbă, sprijinit cu spatele de un pom, cu un ulcior de vin în față.

— Omul e o făptură foarte ciudată, s-a întors el deodată spre mine, dus pe gînduri. Are tot felul de dorințe caraghioase, încît se străduiește toată viața să și le îndeplinească, ori măcar să le înșele. Eu le-am lepădat pe ele și, după cum vezi, sînt mai mulțumit. Vinul m-a ajutat să ajung la înțelegerea asta.

L-am privit îndelung.

— Poate că e adevărat punctul dumitale de vedere, i-am răspuns. Nimeni nu trăiește însă numai pentru el și nici nu face diferite acte gîndindu-se numai la sine. Este adevărat că în socialism cine nu muncește, nu mănîncă, dar asta nu înseamnă că ne avem în vedere numai pe noi, cînd muncim.

M-a ascultat cu atenție.

— În legătură cu asta, vroiam tocmai să te întreb ceva, am urmat. Te-am auzit de dimineață pomenind cuvintele astea celor din casă și mă gîndeam: dar dumneata?

M-a privit în felul lui liniștit și mi-a răspuns cu cinismul pe care i-l cunoșteam, ascuns sub o glumă:

— E adevărat că cine nu muncește, nu mănîncă. Dar eu nu mănînc. Eu beau.

— Ai iubit vreodată pe cineva? — am schimbat brusc discuția.

M-a privit cu ochii micșorați, cîntărindu-mă.

— De mult, mi-a răspuns. Era o fată de aici, de la noi, care se numea Mura. N-o spun fiindcă am iubit-o, dar era frumoasă ca o stea. La noi e însă obiceiul ca fetele să fie cumpărate cu peșcheș, și fiindcă era frumoasă, peșcheșul ei era scump. I l-a dat unul urît și netot, un găgăuț aciuiat la oraș, care a luat-o de nevastă. Mi-a ars sufletul, cum arde piatra asta de calcar, cînd o dogorește soarele. Pe urmă s-a mai trecut și am uitat, dar stăruie o amintire, ca o rană, mereu mai veche...

— Dar acum?

Iuseim Saip s-a însuflețit brusc.

— Îmi iubesc feciorul! E harnic cît zece și n-ai să găsești un flăcău care să cînte, să muncească ori să joace ca el, de-ai cutreiera toate satele și orașele din jur!

Pe urmă a venit un vecin și ne-a tulburat discuția. M-am retras în odaia mea, de unde îi auzeam vorbind în șoapte.

„Ne faci de rîs gospodăria, îi chinuiești pe ai tăi!" — l-am auzit pe celălalt repetînd de cîteva ori. „Ei muncesc pe brinci, dar nu răzbesc să te țină și să îți ducă povara".

Pe urmă nu am mai auzit nimic și abia după o vreme mi-a ajuns din nou în auz un nume pe care celălalt îl pomenea mereu, al lui Ali Amet. Iuseim a dispărut apoi și l-am întîlnit abia a doua zi pe seară, stînd în grădină, în același loc. Am schimbat cîteva cuvinte și, ca din întîmplare, l-am întrebat la un moment dat:

— Există în gospodărie cineva care se numește Ali Amet?

S-a întors spre mine și a început să rîdă.

— Ali Amet e secretarul de partid de la noi, care mă tot dăscălește să mă las de băut. Ce știe el?

★

De cînd ajunsesem în Bat-ghiol, Ablachi trăia parcă într-o negură. Venea de la lucru și abia se atingea de mîncare, apoi pleca din nou cine știe pe unde. Într-o seară îl văzusem stînd în grădină, dus pe gînduri și mă mirasem să-l văd cu o țigară aprinsă, fiindcă știam că nu fumează. Iuseim își dăduse și el în cele din urmă seama că se petrece ceva și, cu blîndețea lui politicoasă, încercase să-l descoasă. Trebuise să aibă multă răbdare, fiindcă Ablachi era mîndru și încăpățînat, dar pe semne că bătrînul știa cum să-l ia fiindcă în cele din urmă flăcăul izbucnise:

— Eu, tată, plec din gospodărie și din sat. Am aflat că e de lucru undeva, departe de aici, la un șantier. Așa că mă duc acolo.

Iuseim îl privise cu luare aminte.

— Și Almula? Cui o lași?

Ablachi încleștase dinții, înegurat la față.

— Almula nu se mărită cu mine, pînă nu primește peșcheșul cerut de bătrîn: să nu mai bei. Zice că nu vrea ca fata lui să fie arătată cu degetul, fiindcă e nora lui Iuseim Saip.

— Ihm!

— Așa că eu mi-am luat gîndul de la ea și plec, să mi se șteargă urma... Mai bine așa...

— E o copilărie curată, Ablachi. Fete se mai găsesc. Ești harnic, cinstit, chipeș! Ia altă fată!

Ablachi tăcuse îndelung, gîndindu-se la ceva.

— Tată, dacă ai ști cît suferă alții din pricina ta, hohotise deodată flăcăul și, lăsîndu-și brusc capul pe pieptul lui Iuseim, începuse să plîngă de i se zguduiau umerii.

În noaptea aceea, Iuseim Saip n-a dormit. L-am auzit din odaia mea cum măsura în lung și lat camera unde ședea, fără răgaz, cu pas egal. Din cînd în cînd îl auzeam pomenind cîte o frîntură de frază, un gînd spus pe jumătate. În cîteva rînduri a mormăit numele Muret, pe-semne într-o aducere aminte a celuilalt peșcheș, al tinereții sale. Am ascultat apoi gîlgîitul vinului din ulcior în pahar. Pe urmă geamul de la odaia lui s-a deschis și vinul a fost zvîrlit cu o zvîcnitură, afară.

A doua zi de dimineață l-a chemat pe Ablachi în odaia sa și, pentru prima dată, l-am auzit vorbind nu cu obișnuitul lui ton nepăsător, cinic, ci cu un glas neobișnuit de cald și sfios parcă:

— O iubești așa de mult pe Almula, Ablachi?

— Ea e rostul vieții mele, a răspuns înăbușit celălalt.

— Bine! Ai să o ai pe Mura ta.

— Care Mura?

— Mura ta e Almula, a zîmbit Saip. Mă învoiesc la preț; plătesc peșcheșul. Haide la cîmp!

★

Am plecat din Bat-ghiol abia după o lună. Eram curios dacă Iuseim o să-și țină cuvîntul, dar după cît se pare era hotărît să o facă. Îl auzeam uneori, în camera lui, cum striga să i se aducă ulciorul cu vin. Atunci Ablachi ori nevasta lui se prezenta cu el la poruncă. Încruntat, Iuseim îi dădea tîrcoale, dar pe urmă părea că face o sforțare asupra lui însuși, murmurînd: „mai e numai puțin, pînă la liman". Pe urmă striga după feciorul lui să ia vinul înapoi. Scena asta repetată des în primele zile s-a rărit pe urmă din ce în ce mai mult.

Mă împrietenisem de-a binelea cu Ablachi și într-o zi l-am pomenit de Iuseim.

— E de mirare cum s-a schimbat bătrînul!

— Nu-i nici o mirare, mi-a replicat Ablachi, cu ochii strălucitori. Nu v-am spus că noi doi, Almula și cu mine, ne iubim de-am putea schimba toată lumea asta? După cît îmi dau eu seama, Iuseim nici n-o să mai bea. S-a dezvățat...

Am plecat peste cîteva zile, fără să mai pot sta la nuntă, fiindcă aveam treburi în alt loc. Am aflat însă în felul acesta unde se află Bat-ghiol și mă duce gîndul să mă mai reped o dată pe acolo, să stau din nou de vorbă cu Iuseim Saip și să o ascult pe Almula cîntînd la daira.

Antologia

BERTHOLD BRECHT

În ianuarie a.c. la Congresul scriitorilor din R.D. Germană, s-a ridicat un om care a spus următoarele cuvinte: „În interesele tuturor nemților, noi luptăm pentru o viață mai bună, pentru un nou fel de a gîndi. Pentru aceasta vom lupta pretutindeni, cu toate mijloacele care ne stau la îndemînă printre care și mijloacele artei".

Omul acesta era Berthold Brecht. Cine s-a gîndit oare atunci că numai după 8 luni, la 14 august, Brecht, unul din cei mai mari scriitori germani, va închide ochii pentru totdeauna?

Născut în anul 1898 la Augsburg, dedicîndu-se din fragedă tinerețe literaturii, numele lui Berthold Brecht devine repede cunoscut și prețuit de cititori.

În anul 1933, după venirea lui Hitler la putere, Brecht părăsește Germania din pricina concepțiilor sale politice, potrivnice regimului fascist. Cu un an mai tîrziu, în 1934, apare cartea „Romanul de cinci parale", una din capodoperele sale și una din cele mai remarcabile realizări ale prozei mondiale contemporane. Tot în exil, Brecht scrie piesa „Mutter courage".

În anul 1948 scriitorul se întoarce din exil, continuîndu-și cu forțe sporite lupta și activitatea sa creatoare puse în slujba omului, păcii și progresului.

ni care şi-au regăsit patria

şul Gheorghică, so- rul gospodăriei a- le colective „Trac-" din Cristian, raio- desface registrul de n timp ce urmăreşte arătător coloanele , chipu-i senin de- i luminos, căci fie- aşezată acolo una beşte despre ma iale realizate şti printr-o muncă vnă.

lzinger şi soţia sa e scaune în fața bi- şteaptă.

luat pînă acum — otitorul — următoa- ri : 500 kg. de grîu ; orz ; 3.200 kg. de kg. de trifoi şi 400 însemnează 40 la ea ce aveţi de primit porumb, cartofi, vin, me şi altele.

— întăreşte Matei — aşa e! Şi fără să minti de dorul ace- de patrie şi fami- rămînta necontenit, e ce i le sădise în ino sa propagandă tuşi, într-o bună zi dă cu ochii lui cît se erau toate acele e de venin care a- res pitalistă. Işi înduată că pe pă- în care se născuse. uncesc liberi, cu pentru un viitor rici.

anul viitor, reluă el. . tovarăşe socotitor, dreptul numelui meu ai mare. In casa pe căpătat-o vreau să l ce-l voi realiza mea de colectivist.

★

ă intră pe uşă un mărunţel de statură, cat într-o salopetă de într-una şi glu- ată lumea.

Iohan Zeck — îmi a. — S-a reîntors la 18 februarie, a-

arăşe Iohan — i se cotitorul, n-ai mai lt la sediul gospo-

beşte.

— Aşa-i — răspunde el — dar cîte nu am de făcut! Acum, că s-a mai domolit puţin munca la cîmp, îmi aranjez casa pe care statul mi-a dat-o înapoi. Nu-i puţin lucru să te reîntorci după atîta vreme într-un cămin pe care l-ai părăsit ani de zile!

Iohan Zeck, ca mulţi alţii, nu şi-a lăsat familia şi gospodăria de bună voie. Hoardele hitleriste, în retragerea lor disperată din 1944, l-au tîrît cu ele. Dar într-o zi războiul s-a sfîrşit şi Iohan neavînd posibilitatea să se reîntoarcă în patrie, a devenit cioplitor de lemn în pădurile din munţii Austriei.

— Aveam băşici de sînge în palma — spune el. — Se cîştiga din greu o bucăţică de pîine în munţii aceia, iar cînd o mîncai simţeai o dată cu gustul ei şi gustul amar al lacrimilor. Nici o clipă nu puteam să-mi desprind gîndul de familia mea, de casa şi gospodăria mea din Cristian. Nu-i puţin lucru să rătăceşti printre străini şi să nu te poţi reîntoarce în patria ta dragă. Războiul nu aduce altceva decît moarte, lipsuri şi suferinţe! N-am să uit niciodată clipa cînd am sosit în Cristian şi mi-am îmbrăţişat soţia şi copilul. Apoi mi s-a redat casa şi am fost primit în gospodăria agricolă colectivă cu încredere. Azi muncesc ca un om liber, şi parcă mă cuprinde sila atunci cînd îmi amintesc că ziarele străine de acolo scriau că la noi oamenii trăiesc fără drepturi şi fără libertate, ca nişte robi.

Colectivistul Iohan Zeck a tăcut. In sediul gospodăriei colective intră o femeie cu un chip deschis, vesel, luminat de ochi albaştri neastîmpăraţi. Pe cap poartă o pălărie de pai împletit. E soţia lui Iohan. El îi pune mîna pe umăr şi o întreabă prietenos:

— Ce-i cu tine, Maria?

— Ne-ar trebui nişte trifoi. Iohan — spune ea — adresîndu-se mai mult socotitorului.

Tovarăşul Gheorghică se uită din nou în registru:

— Da — zice el — mai aveţi de primit 1 100 kg. din avansul de 40 la sută. Cum vine camionul „Molotov" de la Sibiu, vi-l aducem acasă

MIHAIL POP

Peste limita OBIŞNUITULUI

La prima vedere, pare un om cu totul şi cu totul obişnuit. In vîrstă de aproape 60 de ani totuşi neîncovoiat şi spătos, cu ochii ca sineala, cu o mustaţă aproape albă, tuns cu maşina în cap, ai impresia că l-ai întîlnit de nenumărate ori în satele romîneşti. Nici ştiinţa de carte nu-l deosebeşte de majoritatea ţăranilor noştri. Cele cîteva clase primare, care i-au dat învăţul scrisului, cititului şi socotitului, le au azi toţi. Soarta de pînă acum cîtva timp e şi ea comună: a muncit vreme de 40 de ani pe moşiile boiereşti.

Din clipa în care începi însă să-l cunoşti mai îndeaproape, îţi dai seama că trece peste limita obişnuitului. O judecată foarte ascuţită, o vrednicie deosebită ce îşi arată măsura la munca ogoarelor ca şi la însuşirea culturii, o dragoste caldă faţă de „omul om" — cum zice el, — fac din colectivistul Barbu Constantin un ţăran ce întrece media, unul dintre acei ce devin model pentru alţii. Este ceea ce numesc cunoscătorii de estetică literară, un ţăran tipic pentru vremurile de azi.

Inţelepciunea lui — lucru interesant şi nou dacă ne gîndim la media statistică — se bazează foarte puţin pe obiceiuri ori vorbe bătrîneşti. Barbu Constantin nu seamănă decît în foarte mică măsură cu moşneagul sfătos obişnuit, care vorbeşte în proverbe şi pilde, spune ghicitori şi basme şi care cînd îşi dă cu părerea, spune „aşa am apucat eu din bătrîni". Păstrînd de la acest moşneag doar savoarea limbii, Barbu îl întrece în privinţa fondului de idei. Ideile sale reflectă o nouă concepţie asupra vieţii. Poate părea ciudat unora, dar aşa este: înţelepciunea lui Barbu se bazează pe o serie de adevăruri ale marxism-leninismului.

Semnificative din acest punct de vedere sînt „discursurile lui". E de ştiut că ţine uneori asemenea „discursuri" la adunările colectiviştilor şi rog a fi iertat că voi cita ceva mai mult din ele. „Dacă într-o poiană, spune el, ne farmecă florile cu deosebitele lor culori şi miresme, în viaţa omenească de azi să ne minuneze libertatea pe care o avem în gospodărie, oamenii destoinici şi deosebitele lor înfăptuiri". Sau: „Fiecare dintre noi este chemat să dăruiască ceva din puterea lui sufletească lumii. Şi oricît de mică ar fi lucrarea pe care o face el, are mare însemnătate pentru binele tuturor". Sau: „In adevărata democraţie nimeni nu vrea să fie mai mare. Toţi doresc să fie cît mai în stare să muncească pentru binele tuturor".

Dar nu-s numai „discursurile". Replica în timpul conversaţiei, concentrată şi pătrunzătoare, musteşte de aceeaşi înţelepciune bazată pe leninism. Vorbind despre soarta gospodăriei individuale şi a celei colective, iar apoi generalizînd asupra soartei capitalismului şi socialismului, îmi spune zîmbind:

— Să ne bucurăm. Timpul lucrează pentru noi.

Definiţiile lui sînt la fel de surprinzătoare.

— Noi, îmi spune el vorbind despre colectivişti, sîntem o părticică din marea armată a muncii libere.

Şi continuă dezvoltîndu-şi ideia.

— Armată înseamnă organizare. Asta ne trebuie şi nouă.

Ideia aceasta a unei cît mai bune organizări a muncii revine de altfel deseori în conversaţia lui.

— Avem maşini. Sînt bune şi ne ajută mult. Dar, ţine seama: pot fi maşini. Dacă nu-i omul, dacă nu-i omul cu cap, dacă el nu-i bun gospodar şi conducător, nimic nu facem.

— E vorbe, spune el, la un timp, ironizîndu-se pe sine însuşi şi privindu-mă totodată şiret, în aşteptarea părerii mele.

— Vorbe, îi răspund, dar bine zise.

— Vorbele nu-ţi dau nici un merit, dacă nu sînt şi faptele.

Cu replica aceasta mă surprinde din nou. Furat de discuţie era gata să uit că venisem tocmai pentru a-i afla faptele.

Barbu Constantin îşi ia ochelarii şi un anume registru unde are o seamă de notiţe.

Imi pune în faţă o coală de hîrtie.

— Citeşte dumneata aici ce a scris socotitorul nostru.

Citesc şi aflu astfel că Barbu e înscris în gospodăria colectivă din comuna Şoldanu din 1952. In acest an face cu familia lui 657 de zile-muncă. In anul următor, cînd e declarat fruntaş, are 827 de zile-muncă. In 1954, 724 de zile-muncă, iar anul trecut 785.

— Vreau să rămînă ceva după urma mea, răspunde el privirii mele admirative. Vreau ca ăi de-or veni după mine să zică: „ăsta a fost un om întreg! Ia să facem şi noi la fel ca el!" Altminteri, la ce bun să trăiesc? Doar ca să mănînc şi să dorm? Uite, de asta am făcut şi întrecerea.

La 55 de ani, Barbu Constantin s-a luat la întrecere cu cîţiva flăcăi din brigada lui. Şi nu mică a fost mirarea colectiviştilor cînd au văzut că bătrînul i-a întrecut la prăşitul porumbului pe tinerii Iancu Melcescu, Radu Sisea, Marin Busuioc şi pe alţii, făcînd zilnic mai bine de un hectar şi jumătate.

— Aşa înţeleg eu. Să punem toţi tot sufletul la treabă, zice.

Bun la inimă, necertăreţ, Barbu se supără totuşi rău cînd alţii nu muncesc ca el, conştiincios, şi îi face de ruşine. N-a scăpat de una ca asta nici agronomul Secureanu, cînd din cauza lui s-au întîrziat însămînţările în toamna anului 1953 nici vicepreşedintele consiliului de conducere al gospodăriei, cînd combina n-a fost folosită bine în 1955, nici femeile care grăpau doar ca să facă norma.

— Ce faceţi cu norma, dacă n-avem producţie tot mai multă? le-a luat Barbu din scurt. Grăpaţi bine, s-avem producţie multă şi atunci şi răsplata va fi mare.

După cum se ştie, nu toţi oamenii primesc cu inimă bună critica. Unii o interpretează în fel şi chip. Ba mai sînt şi dintre aceia care răspund cel puţin cu răceală dacă nu chiar cu răutate. I s-au întîmplat asemenea lucruri şi lui moş Barbu.

— Dar eu tot le zic, adaugă el. Nu mă rabdă inima să nu-i spun ăluia de greşeşte. Dacă nu m-or mai iubi pentru asta, se cheamă că nu m-au înţeles.

Inţelegîndu-l sau neînţelegîndu-l, iubindu-l sau neiubindu-l, toţi sînt obligaţi să-i recunoască meritele. Există într-adevăr ceva ce te obligă la o asemenea recunoaştere, chiar de i-ai fi duşman: casa pe care şi-o clădeşte. Aici se materializează în ultimă instanţă şi înţelepciunea, şi cultura, şi priceperea deosebită la plugărie, şi vrednicia lui vestită.

Strîngînd an de an bucate multe şi bune, le-a schimbat la cooperativă ba pe tablă, ba pe scînduri, în sfîrşit pe tot ce i-a trebuit, ori le-a vîndut şi a adunat bani pentru meşteri.

E o mîndrie să poţi spune că-n satele noastre colectiviştii îşi fac asemenea case. A lui, are 5 camere, o bucătărie, 2 antree, o pivniţă zidită. Are baie! Şi — lucru de şi mai mare mîndrie — e făcută întocmai după planurile lui, ale colectivistului cu 5 clase primare, Barbu I. Constantin.

Cînd am auzit-o şi pe asta, mi-am mărturisit pe faţă admiraţia. Şi am primit atunci un ultim răspuns, care îl caracterizează pe deplin pe acest înţelept şi de merit om.

— Acum, unii — mi-a spus el ridicînd un deget — poate zic aşa: Barbu Constantin s-a ajuns. Şi-a făcut casă. N-o să mai muncească nici el nici familia lui cum au muncit înainte. Greşit. Avem să muncim la fel. Gospodăria colectivă e cheagul nostru. Dacă nu muncim acolo, nu mai avem pîine. Şi dacă aude duşmanul că n-avem pîine, geaba ne-om mai lăuda cu casa. Aşa să ştii de la mine.

Era încă o dată el întreg în replica aceasta logică, inteligentă şi practică, de ţăran care gîndeşte marxist.

SOARE PETRE

BINEI

SCRIPŢIE DE NEŞTERS

de Berthold Erecht

ciului,
în temniţa italienească San Carlo,
ţi arestaţi, de beţivi şi de hoţi,
alist scrise cu creionul

IN!
celula-ntunecoasă, abia vizibil, dar
enorme.
au văzut aceasta, trimiseră un zugrav
de var,
a cu coadă lungă, acoperi el
inscripţie.
urmărise cu varul lui
a literelor,
, cu var, sus, în celulă:
IN!
lea zugrav acoperi totul
ui lată,
treagă nu s-a mai văzut,
...
usca, apăru dedesubt inscripţia:
IN!
ă paznicii un zidar cu un briceag
ripţiei,
gă zgirie el, literă cu literă,
u gata, se citea sus, în celulă, fără culoare
ustat în perete, inscripţia de neşters:
IN!
a zidul! spuse soldatul.

In romîneşte de NINA CASIAN

DIN TEZAURUL REDAT PATRIEI

NICOLAE GRIGORESCU „Fată pe iarbă"

De TOATE pentru TOȚI

ȘTIAȚI CĂ...

...viermele de mătase trăiește 10 luni sub formă de ou, 32 de zile ca vierme, 20 zile în gogoașă și 8 zile fluture?

...între pămînt și soare este o distanță de 149,6 milioane km. și că, dacă am dori să parcurgem această distanță cu un tren, cu o viteză de 100 km. pe oră, ne-ar trebui, călătorind fără întrerupere, peste 170 de ani ?

...în corpul omenesc sînt 597 de mușchi ?

Nivelul de trai al oamenilor sovietici

La locuința tîmplarului U.V. Fomici, întreaga familie urmărește o emisie televizată

FAGURII ARTIFICIALI

Alături de creșterea vitelor și cultivarea pămîntului, albinăritul a fost o îndeletnicire de secole a poporului nostru. Mierea albinelor este un aliment minunat, mai ales pentru copii. Ea are în același timp și putere de leciuire în numeroase boli. Albina ne dă, în afară de miere, ceară și propolis, produse necesare în industrie. Dar folosele nu se opresc aici. Prin polenizarea cerealelor cu ajutorul albinei se obține, spre exemplu, un spor de producție de aproximativ 500 kg. semințe la un hectar de floarea soarelui, 3.000 kg. fructe la un hectar livadă cu pomi roditori, etc.

Inainte vreme însă, albinăritul avea un mare neajuns. Stupii primitivi aveau fagurii ficși, iar la recoltare se storceau de miere și se stricau complet. De asemenea, o bună parte din albine erau ucise cu acest prilej iar producția de miere și de ceară rămînea neînsemnată. Ca să remedieze acest neajuns, mintea iscoditoare a omului a găsit un alt mijloc, mult mai rentabil: stupul sistematic, avînd ramele mișcătoare, cu faguri artificiali fabricați din ceară de albine. In felul acesta stupii se pot cerceta ori de cîte ori este nevoie, fără ca albinele și fagurii să sufere. Familiile de albine devenind puternice, iar mînuirea ramelor foarte ușoară, s-a ajuns la producții de zeci și chiar sute de kilograme miere de stup.

Folosirea fagurilor artificiali în țara noastră a dus la rezultate frumoase.

Stupari ca Ivan Ion, de la G.A.C din Apoldul de Sus, Baștea Ioana de la G.A.C. „7 Noiembrie" din regiunea Galați și alții, au recoltat între 43—160 kg. miere în medie pe an, de la o singură familie de albine. Foile de faguri, cu căsuțele lor hexagonale, se fac la prese speciale, de mînă sau valț. Instalația cea mai perfectă din țara noastră, unde se fabrică acești faguri este la G.A.S. „N. Bălcescu" din Periș, care este înzestrată cu utilaj adus din U.R.S.S. Condusă de inginerul C. Cristea, ajutat de tehnicianul Eftimie Dorogan, instalația produce zilnic cîte 4.000 foi de faguri artificiali De aici fagurii artificiali iau drumul pînă în stupinele cele mai îndepărtate din satele patriei noastre.

VALENTIN DEȘLIU

CULTURI aducătoare de mari venituri

SOIA

Pe la sfîrșitul veacului trecut a avut loc la Londra o întrecere sportivă internațională, la care cele mai bune rezultate le-au avut sportivii chinezi. Scriind despre succesele oaspeților chinezi, ziarele arătau între altele că sportivii chinezi se hrăneau numai cu produse vegetale. La banchetul ce a avut loc după terminarea concursurilor, comesenii care se așteptau să-i vadă mîncînd obișnuitele legume și fructe, au rămas uimiți văzînd mîncărurile servite sportivilor de bucătarii aduși special din patrie. Mîncărurile chinezești păreau preparate din carne de vacă, porc, pasăre, pește, iar brînzeturile se asemănau cu cele făcute din lapte de vacă. Toate acestea fuseseră însă preparate aproape în întregime din soia. Puțini oameni cunoșteau pe atunci în Europa această plantă. Substanțele hrănitoare (proteine și grăsimi) dintr-un kilogram de soia sînt egale cu 2,5 kg. de carne fără oase, cu 58 de ouă sau cu 7,5 litri de lapte.

In Orientul îndepărtat soia formează de mii de ani, împreună cu orezul, temelia alimentației. Din soia se prepară tot felul de mîncăruri, sosuri, duciuri, etc., iar din laptele de soia se fabrică — pe lîngă toate produsele lactate cunoscute, care provin din laptele de vacă, — și numeroase feluri de brînzeturi necunoscute la noi, dar mult apreciate de popoarele din acele locuri. Făina de soia este căutată în numeroase țări din Europa și America. Prin adăugirea făinii de soia în diferite cantități, la făina de grîu și porumb, valoarea nutritivă a acestora se mărește foarte mult. Adaosul de făină de soia face ca pîinea să se păstreze timp îndelungat în stare proaspătă. O mămăligă făcută dintr-un amestec de 700 grame de făină de porumb și 140 grame de făină de soia va avea un conținut total de 3.150 de calorii, corespunzînd unei rații alimentare complete.

Solul și clima țării noastre sînt cum nu se poate mai potrivite pentru cultura soiei. Această plantă rezistă la secetă și la gerurile timpurii mai bine decît multe alte plante, iar prin bacteriile care se dezvoltă pe rădăcinile sale, ea sporește mult rezerva de azot a pămîntului.

Contractanții care folosesc sămînță bună și îngrijesc cum trebuie culturile, pot obține pînă la 2.000 kg de soia la hectar, pe care statul o cumpără la prețul de 3 lei kilogramul. In afară de aceasta, pentru fiecare 100 kg de soia predate, ei își pot cumpăra cîte 2 litri de ulei comestibil. Pentru a înlesni producătorilor obținerea de recolte mari, li se vînd acestora îngrășăminte chimice la preț redus, iar îngrășămintele bacteriene li se dau gratuit. De asemenea, gratuit primesc și materiale pentru combaterea dăunătorilor

S. VELESCU

CUVINTE INCRUCIȘATE

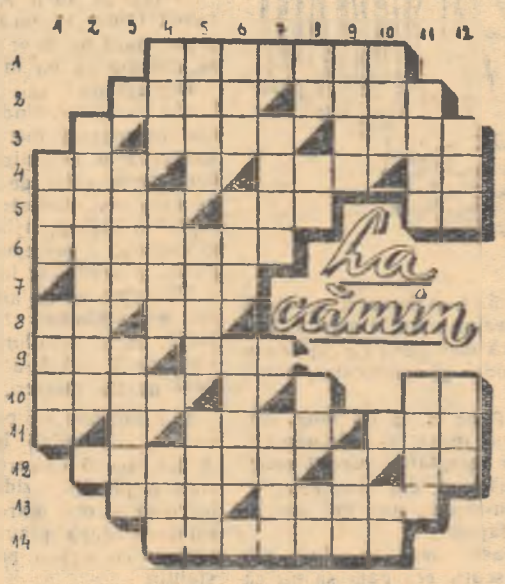

Orizontal: 1. Spectacol la căminul cultural. 2. Cîntă singur. — Poate fi citit sau agrotehnic 3. In ea se face lectură sau se dau festivaluri artistice. — Pom fructifer. 4. In construcția căminului. — Furnicar... de albine. — Servește! 5. Programul zilnic al căminului — Cîntă gros. — Interjecție. 6. A spus pe de rost. 7. Lăcaș de cultură și lumină 8. Cal dobrogean. — Zile, săptămîni, luni! 9. Răsplata muncii. — Pronume. 10. Terțet (vocal sau instrumental). — Rîd. 11. Haină groasă de iarnă. — Formațiune artistică. 12. „O scrisoare pierdută" — Notă muzicală. 13 A pizmui. — Pe ea se joacă o piesă sau se prezintă un festival. 14. Artiștii căminelor culturale.

Vertical: 1. Grabă. — Hrana inimii și a minții. 2. Conduce căminul. 3. Conjuncție. — Prînz 4. In mîncare. — La sfîrșitul versurilor. — Brăzdează. 5. A-vînt. — Ia. — Cunoaștem. 6 Și-l joacă actorul — Monedă — Floarea victoriei. 7. Explic — Jumătate de statuie. 8 Înțeapă. — Salutare — Începe comedia. 9 Aproape înghețați — Între cer și pămînt. 10 Exista — Pronume 11. Masă de seară. — Joc romînesc. 12 Joc cu mutări. — Posedă.

Sfatul MEDICULUI

Tusea convulsivă

Tusea convulsivă, cunoscută și sub numele de tuse măgărească, este o boală molipsitoare. Ea se răspîndește de la om la om, prin microbi. Stînd în apropierea unui om bolnav de tuse convulsivă, un copil sănătos se poate molipsi respirînd aerul încărcat cu microbii ce se găsesc în stropii pe care bolnavul îi împrăștie cînd tușește.

Boala seamănă la început cu o răceală obișnuită. In curînd însă apar și semnele ei caracteristice. Copilul tușește din ce în ce mai puternic, mai ales noaptea și spre dimineață. Cu timpul tusea se transformă în accese.

Boala este destul de grea, atît prin tusea pe care o pricinuiește, cît și prin complicațiile pe care le poate da

Pentru a feri copiii de tuse convulsivă este necesar în primul rînd să izolăm pe cei bolnavi. Un alt mijloc de a preîntîmpina tusea convulsivă este vaccinarea. Aceasta se face cu un vaccin special care dă rezultate foarte bune. Orice părinte dornic de a-și crește copiii sănătoși este dator să-i prezinte la vaccinare.

Dacă totuși copilul s-a îmbolnăvit de tuse convulsivă, el trebuie îngrijit cu toată atenția. Pentru ca evoluția bolii să poată fi mult ușurată și pentru a se preveni totodată ivirea complicațiilor, este necesar ca bolnavul să fie ținut în aer liber cît mai mult timp, iarna cel puțin trei-patru ore, iar vara toată ziua Camera în care stă copilul trebuie să fie foarte bine aerisită Aerul proaspăt face mult bine bolnavului. O mare importanță în vindecarea tusei convulsive o are și felul în care este hrănit copilul în timpul bolii. E bine ca acestuia să i se dea să mănînce imediat după accesele de tuse și anume mai des și cîte puțin, pentru ca hrana să se asimileze mai repede. Alimentația trebuie să fie consistentă, să conțină legume, fructe și vitamine complimentare sub formă de suc gata preparat. Hrana trebuie să fie semi-lichidă și călduță Mîncarea fierbinte provoacă copilului tuse.

Bolnavilor de tuse convulsivă trebuie să li se asigure liniștea. Orice emoție, plînsul și chiar rîsul tare le mărește tusea

Pe tot timpul bolii copilului, părinții trebuie să ceară și să urmeze întocmai sfaturile medicului.

Să cunoaștem LEGILE ȚĂRII

Modificările Codului Muncii

Buletinul Oficial Nr. 20 din 24 iulie 1956 publică Decretul Nr 369/956 care modifică unele dispoziții ale Codului Muncii. Extragem modificările mai importante ce-i privesc pe salariați.

Nici un salariat nu poate fi mutat la altă unitate din aceeași localitate sau din alta, fără consimțămîntul său. In caz cînd există acest consimțămînt, salariatul primește o îndemnizație bănească de 14 zile, costul transportului pentru el și familia sa, o diurnă de deplasare, egală cu un sfert din salariu pentru fiecare membru din familie care se mută împreună cu salariatul, o îndemnizație egală cu salariul pe o lună și un concediu plătit de cinci zile, în vederea mutării.

Salariatul are dreptul să desfacă contractul de muncă, anunțînd întreprinderea cu 12 zile (lucrătoare) înainte

In cazul cînd un salariat nu corespunde funcției ce ocupă, unitatea este obligată — dacă are posturi vacante — să-l numească într-un post în care ar

In caz de desfacere a contractului de muncă întreprinderea este aceea care este obligată să facă dovada, în fața comisiei de litigii, a temeiniciei acestei desfaceri.

Femeile nu pot fi repartizate la munci de noapte. Cele gravide au dreptul la un concediu plătit de 52 de zile înainte de naștere și 60 de zile după naștere După vechiul text, concediul era de 35 de zile înainte de naștere și 45 de zile după naștere.

Intreprinderea este obligată să pună la dispoziție, fără plată, echipamentul de protecție pentru acei salariați care lucrează la munci care pot avea efecte dăunătoare asupra sănătății

Vechimea în muncă se socotește neîntreruptă pentru foștii cooperatori care se încadrează în sectorul socialist, în termen de 90 de zile de la părăsirea cooperativei De asemenea și pentru acei salariați din sectorul particular care se încadrează în termen de 30 de zile într-o unitate socialistă

De la 1 ianuarie 1957, hotărîrile Comisiei de litigii pot fi atacate în 15 zile de la comunicare, în fața organului sindical superior care le poate revoca, trimițînd cazul la o nouă judecare De asemenea, hotărîrile Comisiei de litigii date cu călcarea legii pot fi revocate din oficiu de Comitetul Central al Sindicatului de ramură în termen de 3 luni de la pronunțare sau de Consiliul Central al Sindicatelor în termen de un an de la pronunțare

Această ultimă măsură a fost luată în vederea rezolvării cu succes a revendicărilor oamenilor muncii, deoarece sindicatele, prin aparatul pe care-l au la dispoziție pot rezolva mai ușor problemele legislației muncii

De TOATE pentru TOȚI

Să fie anulată sentința de la Karlsruhe!

Pretutindeni, în țările Europei ca și departe în Asia, Africa sau cele două Americi, glasuri tot mai numeroase se ridică împotriva sentinței samavolnice de la Karlsruhe. Comuniști sau socialiști, oameni cu vederi politice democratice cer ca Partidul Comunist din Germania să fie repus în drepturile sale legale. Omenirea își dă seama că ceea ce se petrece în Germania apuseană știrbește drepturile democratice, amenință liniștea popoarelor.

Drumul fascismului trebuie barat, drepturile democratice ale poporului german apărate. „Apărați democrația! Apărați P.C.G.!" glăsuiește una din lozincile afișate pe străzile orașelor din Germania apuseană. Și într-adevăr, poporul german, ca și toate celelalte popoare, este hotărît să nu înceteze lupta pînă ce odioasa sentință de la Karlsruhe nu va fi anulată. Mișcarea de protest față de orientarea primejdioasă a autorităților de la Bonn cuprinde mase tot mai largi ale populației vest-germane. Manifestele chemînd la apărarea Partidului Comunist din Germania trec din mînă în mînă, împinzesc străzile.

„Partidul Comunist din Germania trăiește! — stă scris într-unul din aceste manifeste. El va trăi și atunci cînd din domnii Adenaur și Schröder nu va mai rămîne nici amintirea". Da, Partidul Comunist din Germania trăiește și va trăi fiindcă este o forță ce nu poate fi răpusă. Cei ce-au mai încercat să-l răpună au fost măturați și îngropați de istorie.

Partidul Comunist din Germania trăiește și va trăi mereu!

Cele ce se petrec în Germania apuseană pun pe gînduri omenirea dornică de pace. Interzicerea Partidului Comunist din Germania din ordinul autorităților de la Bonn a rupt vălul mincinos al pretinsei democrații care, chipurile, ar domni în Germania apuseană.

Este firesc ca fiecare om cinstit să-și pună întrebarea: cum se face că Partidul Comunist din Germania, apărător de totdeauna al democrației și intereselor poporului german, a fost pus în afara legii, în vreme ce organizații fasciste își fac de cap în Germania apuseană? A devenit limpede pentru oricine că autoritățile federale considerau partidul comunist o piedică în calea planurilor lor militariste. Interzicînd Partidul Comunist din Germania autoritățile de la Bonn socot că le va fi mai ușor să-și pună în aplicare aceste planuri.

Partidul Comunist din Germania este ființă din ființa poporului german. Și cum nu poți distruge un popor nici partidul care este apărătorul cel mai dîrz al năzuințelor sale nu poate fi distrus. Măsuri nesăbuite au mai fost luate și în trecut împotriva Partidului Comunist din Germania, fără ca partidul comunist să fi pierit. Cu atît mai mult nu poate fi vorba de stingerea luptei comuniștilor din Germania occidentală în zilele noastre cînd ideile socialismului stăruie puternic în inimile a milioane și milioane de oameni.

Valului de proteste care a cuprins întreaga omenire împotriva nedreptei sentințe de la Karlsruhe mă alătur și eu cu toată hotărîrea, cerînd să fie anulată odioasa sentință de la Karlsruhe.

FLOREA TELEJMAN
președintele întovărășirii agricole „Înfrățirea" din satul Zănoaga, comuna Dăneasa, regiunea Pitești

Localurile școlilor din Cipru au fost rechiziționate de autoritățile britanice pentru cazarea trupelor de ocupație din insulă.

— Dacă îți neapărat să te „instruiești", avem noi sistemul nostru. Cu toate că este mare aglomerație, îți găsim noi un locșor alături...

Egiptul își apără cu hotărîre drepturile sale

După cum prea bine se știe 18 state care au participat la conferința de la Londra în problema Canalului de Suez au hotărît să nu adopte o atitudine conformă cu recomandările făcute de toate statele participante. În consecință, acestea au procedat în mod arbitrar și au trimis la Cairo un comitet de cinci persoane care să prezinte președintelui Nasser al Egiptului propunerile puterilor occidentale.

Cunoscute sub denumirea de „planul Dulles" propunerile celor 18 puteri occidentale nu urmăreau altceva decît stirbirea drepturilor Egiptului asupra Canalului de Suez și, prin urmare, încălcarea suveranității de stat a Egiptului. „Comitetul celor cinci" condus de primul ministru al Australiei, Menzies, a urmărit ca în cursul tratativelor de la Cairo să intimideze și să șantajeze Egiptul.

După o săptămînă de convorbiri, membrii „comitetului celor cinci" nu au reușit să clintească nici măcar cu o iotă hotărîrea Egiptului de a nu renunța cu nimic la dreptul său asupra Suezului.

De ce a eșuat misiunea lui Menzies? În primul rînd pentru că în întreaga lume opinia publică a protestat cu energie împotriva șantajului și a amenințărilor la adresa Egiptului. În al doilea rînd datorită atitudinii intransigente a poporului egiptean care și-a manifestat hotărîrea de a lupta pentru a-și apăra cuceririle pe care le-a dobîndit în ultimii ani. În al treilea rînd datorită contradicțiilor puternice care există chiar în sînul țărilor capitaliste. Astfel, Statele Unite ale Americii au adoptat o atitudine oarecum potrivnică intereselor Angliei și Franței, deoarece ar fi cît se poate de bucuroase dacă aceste două state ar mai pierde din influența lor în Orientul Apropiat și Mijlociu.

Toate acestea dovedesc, fără putință de tăgadă că politica șantajului și a amenințărilor și-a trăit traiul. Evenimentele viitoare vor arăta dacă puterile occidentale vor voi sau nu să țină seama de acest adevăr.

EUGEN PHOEBUS

„FĂRĂ NOI!"

Pe străzile orașelor din Germania apuseană și-au făcut apariția soldații care au îmbrăcat de curînd uniforma Bundeswehrului (noua armată vest germană). Autoritățile de la Bonn numesc pe soldații Bundeswehrului „cetățeni în uniformă".

Cu alte cuvinte, ar fi vorba de oameni pașnici, care în loc de haine obișnuite poartă uniforme militare. Așa cel puțin vrea să dovedească guvernul de la Bonn, încercînd să micșoreze neliniștea poporului german. Numai că socoteala din tîrg nu se potrivește cu cea de acasă... Pentru orice german cinstit uniforma Bundeswehrului îi reamintește groaznicele suferințe și nenorociri din trecut. De aceea, apariția „cetățenilor în uniformă" a fost primită cu huiduieli!

La Hamburg și Bremen soldații care au îmbrăcat de curînd uniforme militare au fost chiar bătuți de populație. La München locotenentul colonel Mayer, comandantul garnizoanei locale, a fost întîmpinat în plină stradă cu cuvintele: „lacheu al lui Adenauer". Și acestea nu sînt cazuri izolate. Crește nestăvilit împotrivirea maselor față de planurile de remilitarizare a Germaniei apusene.

Poporul german nu a uitat trecutul dureros și luptă ca el să nu se mai repete. „Fără noi!", acesta este cuvîntul de ordine al largii mișcări populare împotriva militarismului care se desfășoară în Germania apuseană.

LAOS

În partea de sud est a Asiei, Laosul ocupă partea centrală a peninsulei Indochina. Ținut muntos, acoperit de junglă, micul stat asiatic se învecinește cu China, Vietnam, Cambodgia, Tailanda și Birmania. Pe o întindere de 220.000 km. pătrați trăiesc aproape 3.000.000 de locuitori de 20 de naționalități, între care cele mai importante sînt neamurile Lao, Kha și Meo.

Timp de peste 60 de ani, poporul laotian a avut de îndurat crunta apăsare a colonialismului francez, împotriva căruia a luptat din răsputeri. Numai în perioada anilor 1901-1919, au avut loc trei mari răscoale împotriva înrobitorilor străini. Aceeași luptă neîmpăcată a dus poporul din Laos și cu ocupanții japonezi.

Anul 1945 părea să aducă tihnă și libertate și în casa laotianului. Proclamarea independenței Laosului n-a fost însă pe placul colonialiștilor francezi care au pornit din nou un sîngeros război. Abia în 1954, acordurile de la Geneva au statornicit încetarea focului în peninsula Indochinei. Imperialismul american a căutat să reaprindă focul, însă fără să izbutească. La 4 august 1956 s-a semnat la Vientian — capitala Laosului — un acord între reprezentanții forțelor de rezistență din Patet Lao și guvernul regal al Laosului. Astfel, s-a pus capăt războiului civil din Laos. Acordul încheiat a adus o importantă contribuție la cauza păcii în sud estul Asiei și a însemnat totodată o mare înfrîngere a politicii americane în această parte a lumii.

Laos este o țară cu mari bogății: păduri cu lemn prețios, pășuni minunate pentru creșterea vitelor; pe văile roditoare se cultivă orez, porumb, cafea, ceai, trestie de zahăr. Subsolul țării este bogat în zăcăminte de cositor, aramă, fier, cărbune, aur, platină, pietre prețioase. Toate aceste bogății au îmbogățit doar pe colonialiști, în timp ce laotienilor le-a fost hărăzită cea mai neagră mizerie. În Laos nu există decît un singur medic și acesta este — ministrul sănătății. Peste 90 la sută din populație nu știe carte. Malaria și alte boli molipsitoare fac ravagii. În toată țara nu există decît o singură cale ferată lungă de numai 6 km.!

Exploatarea colonialistă era atît de neîndurătoare, încît țăranilor laotieni li se lua și pumnul de orez necesar hranei. Dări și angarale de tot felul striveau pe oamenii din popor. Impozitele se plăteau pe cap de locuitor, adică pentru fiecare bărbat, femeie și copil. Veneau apoi impozitele pentru fiecare bou, porc, pasăre, pentru plug și chiar pentru ceaunele în care se fierbe orezul. Un țăran povestea unui ziarist că în unele locuri colonialiștii treceau la impozit pînă și pruncii din pîntecele mamelor. Femeile însărcinate nu mai veneau în piață, de teamă să nu fie văzute de oamenii stăpînirii, care treceau pe lista impozitelor copiii încă nenăscuți! Dacă un țăran nu-și plătea impozitul, era arestat și i se lua și bruma de pămînt pe care o avea. Pe lîngă impozite, țăranul laotian era obligat să presteze zile în șir de muncă forțată. Aflîndu-ne într-o asemenea stare în trecut, este și firesc ca Laos să fie o țară înapoiată din punct de vedere economic, cultural și social.

Actualul guvern condus de Suvana Fuma a declarat că va duce o politică de pace și neutralitate și că se va călăuzi în politica externă de principiile coexistenței pașnice. Guvernul laotian merge pe linia declarației lui Suvana Fuma. Regatul Laos și-a întărit relațiile de bună vecinătate cu Republica Populară Chineză și R. D. Vietnam. O asemenea politică corespunde pe deplin năzuințelor poporului laotian, care luptă din răsputeri ca să iasă din crunta înapoiere în care l-a ținut stăpînirea colonialistă.

A. VASILESCU

Epigrame

La magazinul cooperativei din Beclean, regiunea Cluj, lipsesc ciorapii bărbătești deși ei se găsesc la depozitul U.R.C.C.

După ei, în căutare
Umbli chiar și-o săptămînă,
Dar nu-i poți purta-n picioare,
Fiindcă nu-ți încap în... mînă.

La secția G.A.S. Sîntămăria Orlea din raionul Hațeg, o parte din materialul agricol stă afară descoperit, din care cauză s-a degradat

Cică-ar fi descoperite!
Nu e just! Să se rețină:
Sînt perfect acoperite
De o lună cu... rugină.

Achizitorul Gh. Ciobeică, de la centrul I.C.S. Recolta din Grozăvești-Vaslui, a fost dat în judecată pentru că și-a însușit 15 000 lei.

Nu sînt simple întîmplări
Și deci n-o să te uimești
Dacă după „încasări",
Astăzi trebuie să... plătești.

V. D. POPA

Sora Nichita Elena de la dispensarul sanitar din comuna Răchitoasa, raionul Zeletin, bate personalul de serviciu.

Știrea, chiar prin conținut,
Dovedește tuturora
În chip clar și absolut
Cum că... vitregă e sora.

SANDU RUSU
corespondent

Jurnal de actualități

Unele caravane cinematografice aduc la sate jurnale de actualități, vechi.

Cineva — ca și în alte dăți
Scris-a pe afișul de afară:
„La cămin rulează astă-seară
Cel mai nou jurnal de-actualități".

Sala-i plină. Filmul a-nceput.
Oamenii privesc cu bucurie
Cum se-njgheabă o Gospodărie
Intr-un sat ce pare cunoscut.

Locul ăsta — cine-ar fi crezut?
Satul lor e — uite și poiana,
Uite grajdul, uite și Jolana
Lîngă un vițel abia născut.

Dar grăjdarii stau încremeniți
Și triști pe față li se-anină.
Cîte unul pe furiș suspină
Ascunzîndu-și ochii umeziți.

Un străin, cum îl arată felul,
Pe-un grăjdar l-întreabă cu glas moale:
— Ce-i bădie, poți să-mi spui matale?
— Păi aseară ne-a murit vițelul!

. . . . . .

La cămin, dar nu ca-n alte dăți,
A rulat — cum vede fiecare
Cel mai vechi jurnal... de-actualități!

RODICA TOTH

Tehnicianul agricol al comunei Grecești, raionul Strehaia, în loc să se ocupe de munca tehnică de îndrumare a țăranilor muncitori, stă în birou și scrie scrisori de dragoste.

„Tehnicianul agricol în plină... activitate"
Desen de **PASCAL RĂDULESCU**
(după o corespondență trimisă de T. IVAȘCU)

Satiră și umor

Pentru a împărți colectiviștilor avansuri în bani, conducerea gospodăriei colective din satul Dorolea, raionul Bistrița, n-a găsit altă posibilitate decît să... vîndă 14 vaci de rasă Siementhal.

— Ce ne facem fetelor? Dacă nu dăm bani în loc de lapte, de mîine nu mai stăm aici! (desen de N. RADULESCU)

Septembrie

Septembrie-RAPCIUNE
Este luna care pune
Pe păduri și peste vii
Tichluțe aurii.
E în toamnă, de pe-acum
Moș Martin își drege blana,
Barza s-a gătit de drum,
Ruginită e poiana,
Iată, cu abecedar,
Eu de astăzi sînt școlar.

FLORIN IORDACHESCU

Mîncăruri... preferate

Fiecare om are anumite preferințe și în ceea ce privește mîncărurile. De aceea, pagina de satiră și umor a revistei „Albina" a întreprins o anchetă în această problemă. Iată rezultatul anchetei:

RASOL. Este preferința inginerului agronom Vasile Lateș, șeful punctului agricol din Răchiți, raionul Botoșani. Lui însă nu-i place rasolul în sos de vin, ci rasolul în... muncă. Așa că obișnuiește să dea sătenilor îndrumări din goana căruței. În asemenea condițiuni, oamenii de prin partea locului au învățat de la inginer un singur lucru: cum se poate scoate de la o căruță cu un cal o viteză de 6... comune pe oră!

GOGOȘI: Toți mecanicii stației de radioficare din Turnu Severin preferă gogoșile. Și nu numai că le preferă, dar le și... servesc locuitorilor comunei Cerneți, ori de cîte ori aceștia cer să le pună la punct difuzoarele care nu funcționează bine în comună pentru că nici la stație nu funcționează bine... mecanicii. Și astea nu sînt... gogoși.

VARZA. Atît de mult îi place varza factorului poștal Ilie Filip din comuna Iclănzel, raionul Luduș, încît o găsești oricînd la el acasă. O găsești sub forma ziarelor pe care dînsul nu le împarte abonaților din comună. Iar oamenii se miră de ce factorului nu i s-a... acrit de atîta varză? Mai ales că de departe miroase a... neglijență în serviciu!

Prestigiu de agronom

Am absolvit anul acesta agronomia, și trebuie s-o recunosc, cu destulă bătaie de cap. În timpul studenției, am aflat că vor să mă trimită la practică într-un sat la o gospodărie agricolă de stat, și întrucît aveam un unchi la policlinică și unul la un minister, m-am îmbolnăvit de o boală care nu se poate trata decît în București. În felul acesta am rămas să fac practică într-un birou. Aici am învățat să scriu la mașină, care, oricît, te ajută la munca cîmpului, cînd ai de alcătuit planuri și situații. Totodată, m-am e-

xersat extraordinar și în memorizarea numerelor de telefon, știind că îmi va fi de mare ajutor în ținerea legăturii cu raionul, în timpul campaniilor. Cineva din birou, aflînd că fac practică, mi-a spus că ar trebui să plec puțin la țară să văd măcar cum arată un tractor. Mi-am dat seama că omul are dreptate. Mi-am luat cîteva zile concediu, și m-am dus la Uzinele de tractoare din Orașul Stalin unde am văzut nu unul, ci sute de tractoare. M-am documentat minunat, și mi-am dat seama ce prostie este să pleci la țară pentru practică. Acolo aș fi putut vedea să zicem, cinci, zece sau douăzeci de tractoare, pe cînd aici am văzut o droaie. Și nici tu praf, nici tu căruță, nici tu noroi. Oraș, ce vrei!?

Ieșind din facultate, ca absolvent, n-am mai putut beneficia de calitatea de nepot al lui unchi-meu, fiindcă băgaseră ăia de seamă că are prea mulți nepoți și-l scoaseră din minister. Așa că, atunci cînd am fost repartizat ca inginer agronom la o gospodărie agricolă de stat deși m-am îmbolnăvit din nou, mi s-a pus în vedere să plec.

În gara de destinație mă aștepta cu trăsurica un țăran, salariat al gospodăriei. Eu știam că primul lucru care contează este să mă impun, să-mi formez prestigiul meu de inginer. Așa că înainte de a pleca am citit cîteva romane și schițe, ca să învăț cum vorbesc țăranii. Și cînd omul mi-a ieșit în întîmpinare, am rostit cu glas puternic: „C-apoi ghe mult așteptați, bade? O cam întîrziat tugu, așa-i?" Omul m-a privit mirat și m-a întrebat calm: „Sînteți din Ardeal?" „Nu, — zic eu — ghela București!" „Păi atunci, zice, de ce vă schimonosiți așa? Poftiți, urcați!"

Am urcat plouat în trăsură, amărît că eu citisem un roman cu țărani din Ardeal, cînd eu fusesem repartizat în Moldova. Prestigiul meu de inginer agronom era oarecum la pămînt, dar m-am hotărît să-l refac neapărat. A doua zi am ieșit pe ogor și datorită practicii pe care o făcusem în anii studenției am recunoscut imediat un tractor. Mă însoțea un om de la gospodărie într-un loc văd o mașină mare și lume multă trebăluind pe lîngă ea. Zic: „Grozavă combină!" „E grozavă — zice omul de lîngă mine — dar e batoză!" Am înghițit în sec și am adăugat repede ca s-o repar: „Da, e just, dar seamănă!" „Nu seamănă — face omul — treierat!" Și a început să rîdă. Mi-am dat seama că mă ia peste picior, dar am tăcut mîlc. Pe urmă, omul m-a invitat să văd și porcii gospodăriei. M-am dus. Erau grași și frumoși de-ți venea să-i mănînci. M-am apropiat de unul mai mare și ca să arăt că totuși știu ceva, m-am exprimat în termeni tehnici: „Multe „furaje" cred că mai înghite porcul ăsta! Gras mai e, zău!" Insoțitorul meu m-a bătut pe umeri: „Nu e de la furaje — făcu el. Stă să fete, că e scroafă!" Am mormăit zăpăcit ceva, am blestemat în gînd scroafa care nefiind porc îmi nenorocise de tot prestigiul și m-am declarat mulțumit pentru ziua respectivă. Ne-am întors în birourile administrației. Aici mă simțeam mai în largul meu. Era aici și telefon, era și mașină de scris, erau și dosare, în sfîrșit tot ceea ce formase obiectul practicii mele de student la agronomie, și mă simțeam în afară de orice pericol. La un moment dat, trebuiau bătute la mașină niște tabele urgente pentru minister și dactilografa lipsea. Foarte mîn-

dru, m-am așezat în fața mașinii de scris și le-am bătut într-o clipită. Prestigiul era salvat. Dar a doua zi a apărut un articol la gazeta de perete. Scria unul acolo, că gospodăria lor ar trebui să mai contribuie cu ceva la schimbul între sat și oraș. Și propunea că în cadrul acestui schimb, gospodăria să trimită de la sat la oraș un dactilograf (adică pe mine) și de la oraș să le trimită în schimb la sat un agronom.

SADI RUDEANU

ANECDOTE

Din folclorul indian

MAHARADJAHUL și MAGARUL

Unul maharadjah nu-i plăceau trandafirii; nu-și dădea seama de frumusețea lor. O dată, în timp ce se plimba cu unul din supușii săi, el văzu un măgar stînd cuminte în mijlocul unui cîmp de trandafiri.

— Ai văzut? — zise maharadjahul — nici pe măgar nu-l interesează trandafirii.

— Sigur că da — îi răspunse un țăran ce se afla în apropiere — măgarul n-are cum să-și dea seama de frumusețea lor!

DOI LENEȘI

O dată, indienii au vrut să știe cine-i cel mai leneș om din India. În sfîrșit, după multă căutare, au găsit doi mai leneși decît ceilalți, dar în nici un chip nu puteau stabili care dintre cei doi e mai leneș. Atunci au hotărît să-i bage într-o baracă și să dea foc barăcii. Cel care ar fi ieșit mai tîrziu, urma să fie socotit drept cel mai leneș.

Cînd a luat baraca foc, unul din leneși întrebă:

— De cînd dogorește așa de tare soarele?

La acestea celălalt răspunse:

— Auzi vorbă, să mă obosesc să-mi deschid ochii!

Și amîndoi leneșii au ars de vii.

REDACȚIA: București, Piața „Scînteii", Tel. 7.60.10, 7.06.89, 7.34.87. ABONAMENTE: 7,60 lei anual. Taxa poștală plătită în numerar conf. aprobării Dir. Generale P.T.T.R. Nr. 17.933/942. Abonamentele se fac la oficiile poștale, prin factorii poștali și difuzorii voluntari. TIPARUL: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"
STAS — 3425 52